עבר

● **סליחה** מכל החברים השמאלניים שלי ומשני החברים הימניים, שבשעת ויכוח אמרתי להם שהם פנאטיים, מטורפים וחמומי־מוח שלא דנים שום דבר לגופו של עניין, **וסליחה** על זה שאני ממשיכה לחשוב ככה.

★ ★ ★

● **סליחה** מכל עשרות האנשים שקבעו איתי פגישה, איחרו ולא חיכיתי להם, אבל לעומת זאת אמרתי להם דברים מעליבים. **סליחה** על כי בשנה הבאה אעשה אותו הדבר בדיוק.

★ ★ ★

● **סליחה** מאברך־המשי שלחש לעברי בתחנת האוטובוס „פרוצה!" (כנראה בגלל המחשוף) — וסליחה שדרכתי לו בכוח על הרגל, משכתי לו בפיאה ואמרתי לו שהוא בן־זונה. **סליחה** שלא נתתי לו גם בוקס בפנים. אני מבטיחה שבפעם הבאה אשתפר.

★ ★ ★

● **סליחה** מכל בעלי־המוניות שרשמתי את המיספר שלהם כדי להתלונן, ובזה כמעט גרמתי להם שבץ־לב, **וסליחה** ממישרד־התחבורה על כי מעולם לא שלחתי להם מיכתב בעניין זה.

★ ★ ★

● **סליחה** מחווה יערי, אביבה גרנות, גיתית יזראלוב וג'ון רמיאניוק, על כי לא הלכתי למישפטים שלהם, לא עמדתי בתור ולא נרחפתי כדי לראות אותם ועד היום אני גאה בזה.

★ ★ ★

● **סליחה** ממישפחת בעלי על כל מה שהוא עשה להם במשך השנה, לא טילפן, לא הלך לבקר, שכח את ימי־ההולדת וכו'. אני אבקש **סליחה** בשנה הבאה בדיוק באותו העניין.

★ ★ ★

● **סליחה** משני בניי שגם השנה לא לקחתי אותם לים ולא לשעות־העשרה ולא קניתי להם נעלי ריבוק ולא לקחתי אותם לאף בחינה פסיכוטכנית כדי לקבוע את האי־קיו שלהם. **סליחה**, ילדים מקופחים שלי.

★ ★ ★

● **סליחה** מבעל המכולת שהפסקתי לקנות אצלו, כי אצל השני יותר זול ויותר נקי.

★ ★ ★

● **סליחה** מכל אלה שכתבתי עליהם ובעיקר מכל אלה שלא כתבתי עליהם. רווקא התכוונתי לכתוב על כולם, אבל לא יצא.

● **סליחה** מהחיילים שחשבו שאני נוסעת לבר באוטו ולא לוקחת אותם. זה לא היה נכון. בדרך כלל הילדים שוכבים על הכיסא האחורי ולא רואים אותם מבחוץ. כשיש מקום אני תמיד לוקחת אתכם, אתם הרי יודעים.

★ ★ ★

● **סליחה** מהוריי על כל הדברים האיומים והבלתי־נסבלים שעשיתי להם השנה. לא טילפנתי לדודה ברטה לברך אותה על משהו, לא ביקרתי את דוד מיכאל בזמן, אמרתי רק 15 פעם במקום 17 שהאוכל אצלם הכי טוב בעולם, והכי גרוע: הם היו צריכים לשמוע ממישהו אחר שהשתתפתי בתוכנית רדיו, והם כל־כך התביישו.

★ ★ ★

● **וסליחה**, כמובן, מכל אלה ששכחתי לבקש מהם סליחה.

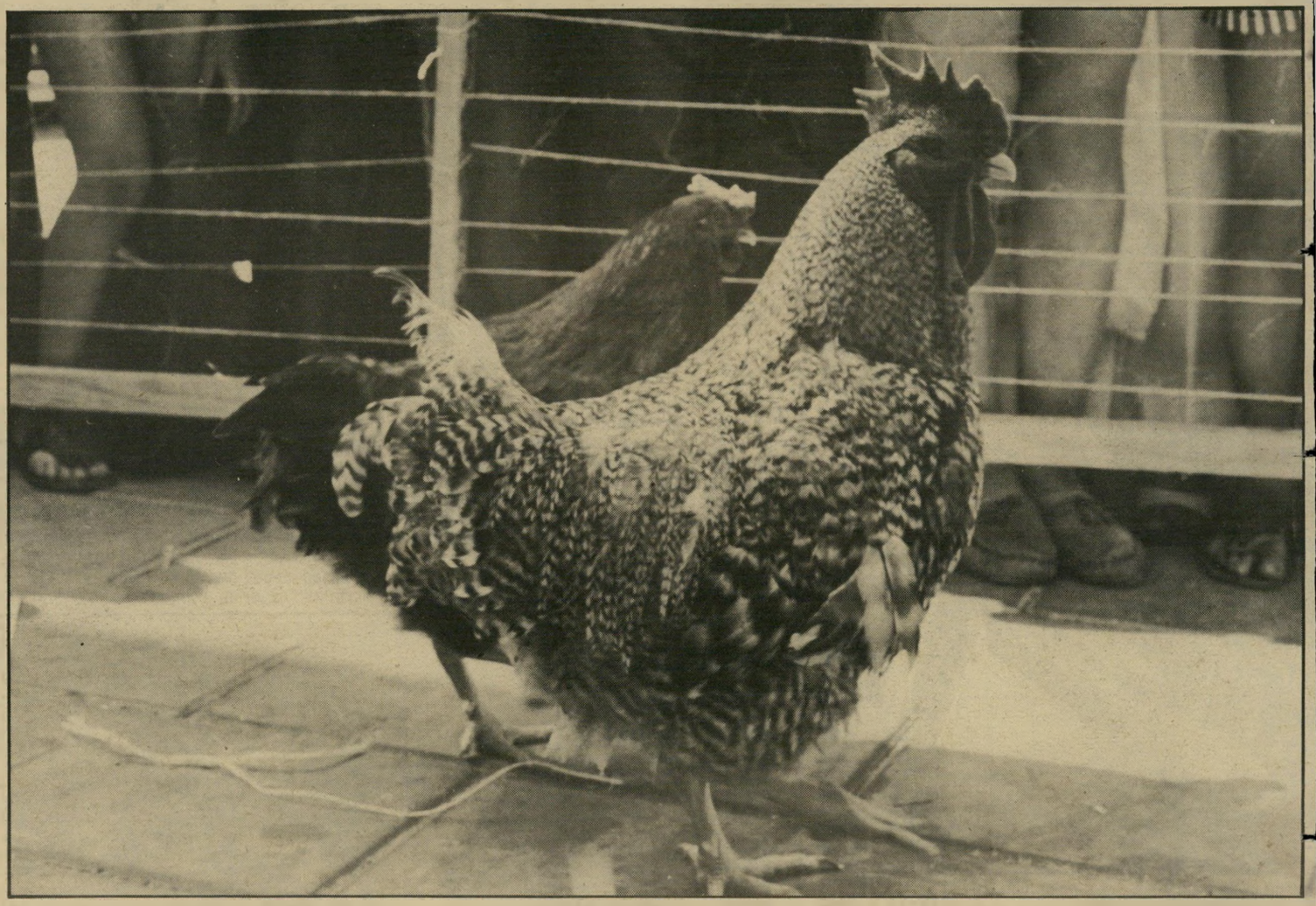

עתיד

כבר שבועיים אנחנו מברכים האחד את השני ב„שנה טובה". למעשה, זה כמו לתת למישהו צ'ק מתנה. אתה נותן והמקבל קונה לעצמו מה שהוא רוצה.

רוב בני האדם מאחלים לעצמם שלום ובריאות ולפעמים גם עושר. זהו. כאילו שלושה אלו יסדרו לך את החיים לגמרי. לא תהיה מילחמה, לא תהיה חולה, ויהיה לך קצת כסף בבנק. זה הכל?

כן, אבל אפשר לפרוט את זה ולחשוב מה באמת אנחנו רוצים, מה באמת היה גורם לנו שימחה ואושר? מה היה עושה לנו את החיים יפים יותר?

אז עשיתי לעצמי אינוונטר, כמו שעושים בכל תחילת שנה. מה שהסתבר מהאינוונטר הפרטי שלי שאני סתם לוקל־פטריוטית. לעולם כולו איחלתי רק שלום, ובשאר שיסתדרו הגויים כמו שהם רוצים.

אבל אצלנו — מה שמעניין אותי באמת זה אצלנו. הייתי רוצה, למשל, שתקום ממשלה בישראל. מה יש, לא מגיע לנו ממשלה? הייתי רוצה שחברי־הכנסת שקוראים להם „בחרי־ציבור" באמת ייבחרו על־ידי הציבור, ולא על־ידי ועדות וועדות־מישנה. הייתי רוצה לראות שנבחרי־הציבור הללו יהיו חייבים לציבור שבחר אותם ויתנהגו בהתאם.

הייתי רוצה לראות עובד־ציבור מורה קבל עם ועדה שהוא טעה, ולכן הוא מבקש להתפטר. הייתי רוצה שמושגים כמו „סליחה, טעיתי", ו„אני מצטער" יכנסו ללשון העברית.

הייתי רוצה שלא נשכח שאוכל זה לא רק סטייק אנטריקוט, או שרימפס פרובנסל. אוכל זה גם ביצה עין, לחם שחור עם שמן וצבל. הייתי רוצה שקרם־ידיים מתוצרת ישראל יקרא למשל „רך" או „משי", ולא „סופט" או „די קר".

היה נחמד אילו היינו מכבדים האחד את השני רק בפירות כשבאים אורחים בערב, ולמסיבות יום־הולדת ומיפגשי חברים היו מפסיקים לקרוא „אירוע". אם לכלי־אוכל היו קוראים „צלחת", „ספל" או „קערת־סלט" במקום מערכת רוזנטל, מערכת איננ'יעס, או שמות אחרים שאני לא שולטת בהם.

הייתי שמחה אילו הצגות, מופעי־בידור וסתם פגישות היו מתחילים בזיוק בזמן שנקבע להם ולא חצי שעה מאוחר יותר. היה נהדר אילו אנשים היו מפסיקים לטלפן האחד לשני בין שתיים לארבע אחרי־הצהריים ובמקום להגיד „הערתי אותך?" היו אומרים שלום. היה טוב אילו היו מעמידים ליד כל מעבר־חציה, למשל יומיים־שלושה לפחות שוטר, שירשום את מיספרי כל המכוניות שלא נתנו להולכי־רגל, ובמיוחד לילדים, לעבור, וכבר למחרת בבוקר היו שוללים לאותם נהגים את הרשיונות לשלושה חודשים.

הייתי שמחה אילו במקום שיעור־תנ"ך אחד בבתי־הספר יסבירו לילדים שאי־אפשר להמשיך לשבת באוטובוס כשאנשים זקנים עומדים לידך. צריך לקום! והיה טוב מאד אילו זקנות מסויימות במכולת לא היו דוחפות את הילדים הקטנים שבאו קודם, כי הם נמוכים והחנווני לא רואה אותם.

הייתי שמחה אילו היו אומרים „קניתי שימלה שחורה נהדרת" במקום „קניתי אוברזון אחר". וכשמטלפנים לטכנאי טלוויזיה או מקרר, הייתי „מתה" שהפקידה תגיד „מתי נוח לך שהטכנאי יבוא?"

היה משנה לי את החיים, כשהצ'ק לא מגיע ואני מטלפנת לשאול למה. אילו היו אומרים לי „מה, לא הגיע? תיכף נדאג לזה!" במקום „מנהל־החשבונות במילואים, מורשה־החתימה בחופש."

מה הייתם אומרים על זה שפיתאום יום אחד יוריעו השילטונות שארץ־ישראל זה מקום חם מאוד בקיץ ולכן הם מורידים את המכס ושאר המיסים על מקררים, מזגני־אוויר ושאר מפשירי־עצבים? לא יקרה. אני יודעת, אבל זה ממילא רק רשימת משאלות.

מה עוד? אילו מישהו היה קונה תמונה רק מפני שהיא יפה ולא מפני שהצייר הוא IN, היה נהדר. ואילו פעם בחודש היינו מרשים לעצמנו ללכת לישון ב־8, כי אנחנו עייפים — היה טוב לכולם.

אילו אנשים היו פותחים את התנ"ך כשהם מחפשים שם לתינוק שלהם ולא קוראים לילד ישראלי, ילדם של ישראלים, משהו כמו „אינגריט אופליה אליזבט". כן, יש דבר כזה, ראיתי מודעה כזאת השבוע בידיעות אחרונות.

לא, זה לא סוף הרשימה. אבל איפה־שהוא צריך להפסיק אותה. כן, אני יודעת שאני נאיבית. אגב, הייתי שמחה מאוד אילו היו נולדים בארץ כמה מאות נאיבים כל שנה, וכמה עשרות פחות „ממוזרים מתוחכמים".

שנה טובה. תתימה טובה וצום קל.

דניאלה שמי